

POSLUŠAMO... OCENJUJEMO

T izkoriščevalec in umetnik Peter ter njegova ljubica in še zmeraj (po veljavnih interpretacijah) personificirana umetnost Jacinta. Le da njun Zlodej ni povezan samo s Petrom, ampak kot kaže ples v tretjem dejanju (koreografija **Lojzka Zerdin**) tudi z Jacinto in torej tudi z umetnostjo. Zato je pač razumljivo in konceptu primerno, da se igra konča tedaj, ko Župan ugotovi, da »Šentflorjanci« spet obvladajo položaj, ko so torej po umetniškem pobegu ohranili status quo in uniformnost svoje pameti. Postavitev Barbare Hieng in Vesne Jurca torej teksta ne radikalizira, ga pa modernizira, pomensko posodablja z logično mizanscensko razporeditvijo in učinkovitimi poudarki v zelo čisti vizualizaciji visoke gledališke kulture. Pomensko učinkovito je rešeno razširjanje prostora – obzorja (?) »Šentflorjancev«, ki pa vseskozi ostaja v mraku, temačno (črna plastika), s svetlobo v ozadju, v katero vstopijo »Šentflorjanci« toliko, da se opijejo in nič dlje – scenografijo je pripravila študentka FAGG **Bogdana Krušič** (ob mentorici **Meti Hočevar**). Kostumi **Sanje Jurca** (ob mentorici **Alenki Bartl**) barvno poudarjajo temeljni konflikt, poveza-vo Jacinte z zlodjem (rdeča barva) in uniformnost Šentflorjancev, med katerimi ima samo Šviligoj – učitelj in ideolog (?) – nekoliko drugačno (brezmadežno) obleko.

No, znotraj tega koncepta in pro-

stora se je 12 igralskih diplomantov živahno razigralo v dveh različnih zasedbah, dva večera zapored na odru Ljubljanskega lutkovnega gledališča.

Dve zasedbi pa sta v celoti dokazali odprtost režijske postavitve, saj se je prilagajala ne samo mizanscena, ampak tudi nekateri pomenski poudarki. **Milan Štefe** je bil prvi večer Peter, nekakšen James Dean našega časa, odprt, vihrav mladenič, ki obvladuje Dolino, drugi večer je predstavil Zlodja z racionalnimi toni, iz ozadja opazujoč zmedo, ki nastaja pred njim. Prvi večer je bil Zlodej **Ivan Rupnik**, izvrstna figura nekakšne hudičevske bizarnosti, odlične telesne ekspresivnosti, usklajenega, mehkega giba – drugi večer je igral Popotnika, nostalglično boječo figuro, ki je bila žal telesno preveč dominantna. Jacinti sta prikazali dve docela različni možni interpretaciji: **Barbara Oman** je bila nežna, eterična, zapepljena, prepuščajoča se Petrova ljubica; umetnost, ki zaobsega prostor; **Violeta Tomič** je bila drugi večer ostrejša, zahtevnejša, nekaj bolj razbrzdana kot ljubica; umetnost, ki zapoveduje. Obe igralki sta dokazali svoj lep igralski talent tudi v karakterni vlogi Ekspeditorice, čeravno za »Šentflorjance« na splošno velja, da v uniformnosti niso iskali učinkovitejših karakterizacij. Drugi večer je bil Peter **Branko Šturbej**, odločen, maščevalen,

oster v odnosu do Šentflorjancev, vendar z izjemno prizadeto noto in grenkim občutenjem osamljenosti v svojem znamenitem monologu (2 dejanje). Prvi večer je pa igral odločnega, oblastniškega župana. Kot župan je drugi večer nastopil **Roman Končar**, bil je miren, samozavesten vodja svoje Doline, tudi v pijanosti komajda vržen iz tira. Različne karakterne zasnove so prikazali tudi drugi »Šentflorjanci«, v mejah kolektivne igre z nekaterimi detajli: **Uroš Maček** (pedagoško miren, ideološki) in **Marko Boben** (nebogljeno zgrožen) kot učitelj Šviligoj, **Dejana Demšar** in **Veronika Droč** kot Županja (odločni, vreščavi ženski), **Roman Končar** in **Uroš Maček** kot Štacunar, pa spet **Marko Boben** in **Iztok Mlakar** (poudarjena komedijska varianta, ki se proti koncu ni docela izognila pretiravanju) kot Dacar (prvi večer je bil ustrezen, boječ Popotnik), pa še v obrnjenih zasedbah spet **Veronika Droč** in **Dejana Demšar** kot Dacarka. V obeh predstavah samo **Renato Jenček** igra isto vlogo: Cerkovnika z nekakšno nežno nevsiljivostjo.

Cankarjev jezik je zvenel tekoče in moderno ob sodelovanju lektorja **Jožeta Faganela**.

Vsekakor je bila to torej dovolj primerna in lepa popotnica mladim na začetku poti s Tespisovim vozom.

VLADIMIR KOCJANČIČ